

чката крѣпость можеше да оцѣни сжичението на стихотворецътъ. Послѣ малакъ предговоръ, азъ извадихъ изъ джебътъ си една малка тетрадка и прочетохъ му долните стихове:

Мисаль любовна истрѣблямъ,
И прекрасната забравямъ,
Мойта Миша, като избѣгвамъ,
Мисла водность добивамъ!

Но очи що ма плѣнихте,
Се минутно сте предъ мене;
Вие духътъ ми възводнихте,
И покойтъ убихте въ мене!

Като знаешъ мойте мъки,
Сжжали са, Мамо, ти,
Извади ма отъ зли тѣжи
И познай ми любовта.

— Какъ ги намирашъ? попитахъ азъ Швабрина, и чѣкахъ похвала, като данокъ, който безъ друго трѣбаше да ми са даде. Но за моята зла честъ, Швабринъ, който сѣкога бѣше камъ меме снисходителенъ, каза рѣшително, че моята пѣсень не е добра. «А защо така?» попитахъ азъ, като са мъчѣхъ да скрия гнѣвътъ си.

— За това, отговори той, че подобни стихове сж достойни само за моятъ учитель Василия Кириловича Треяковски. Тие ми напоминаватъ неговите любовни куплети.

Послѣ това той зема отъ мене тетрадката и за-хвана да разсждава твърде немилостиво надъ сѣки единъ стихъ и надъ сѣка една дума, като ми са присмиваше съ най-грубите присмивки. Азъ не можахъ вече да тѣрпа, дръпнахъ отъ рѣцете му тетрадката си и му рѣкохъ, че отъ сега нататакъ никога нѣма да му по-